

for sig selv. Diakonissen lod hende græbe ud. Saa begyndte hun at fange fagte, og som for sig selv:

Saa fandt jeg Leber, siger Gud, Jeg ingen Synner holder ud Fra Salighed, men gjerne vil, At han forlader Synnens Spil. Bødfærdig vender sig til mig, Og leber saa evindeligt.

Det Ord betænk, o Menneſte, Fortvivl ei i din Tristelse! Du finder her en kraftig Trøst, Som lindrer tan af Sorg og Brøst. Gud selv i Ordet den befør, Du falig er om du det tror.

Saa knælede hun ved Sengen og bad ihdeligt, en inderlig Bøn for sit syndige Liv.

Diakonissen trøstede hende og fortalte hende om Jesu store Kærlighed, og gik saa fra hende for at hente hendes Medicin.

„Gaa ikke fra mig! Gaa ikke fra mig!“ sagde Konen. „Fortæl mig mere om Jesus, som elsker Synnere. Jeg hørte ofte min Mor sige den Salmen, O Gud! O Gud! Derfor jeg bare havde gjort som min Mor sagde og holdt mig til Herren. Men jeg har ikke gjort det, og nu — og nu — kanſte jeg ſal de — de — og jeg har ikke holdt mig til Herren.“

Det vilde tage for lang Tid til at berette det hele; men nok er det, at den flaffels formærkede og forblindebde Kone, som var forladt af alle, ja endog af sin egen Mand, fik erfare, at den gode Herte havde ikke forladt hende om hun end havde forladt ham. Han fandt hende igjen ved sin Tjenerinde som Rebſtab. Ja der blev „Glæde ſlor i Gud“, endog mit i Aften og Glæde for Diakonissen. — Der blev ogsaa Glæde i et ſkønt tærbeligt Hjem i Norge, naar Budeſtabet kom, ebers Datter var død, men ſe hun lever. Var ikke dette et ſkønt Fund?

Cobblestones.

(By FATTIGMAND.)

VIII.

Chained to the wall Black Wolly lay, In Randersborg's deepest dungeon. The morrow was set for the very day, He should suffer for his presumption, In crossing Count Gerard's mind and trail.

The bushes in leaf now stood, And his death on the rack could never fail, To admonish the Dane to be good.

'Tis the eleventh hour, and an armored Youth Comes down into Wolly's prison, He leads in a string an unwilling brute, At his entrance Wolly has risen.

„Have you all the requisites, my friend?“ he asks, „I have“, was the cross reply, „But never have I had harder tasks, To obtain what I could not buy.“

The eel skin of three ell's length I got, From a fisherman at the river, He raised objections, my blood was hot, And I spitted him through his liver.

The „Klenodie“ was far harder to get— The Count was so raving mad, He walked the floor and would not to bed,

Till he drank of some mead I had.

He will not wake up for an hour or two, I will then have his charm returned, And I will be safe as he, when through, Ye Saints! how that Dane's eyes burned—

We go to-morrow to burn him out, But the prophesy of the witch— Your Grandma I mean—if it comes about,

Points there to a bloody ditch.“

„As safe as he, my noble young Lord, Ah right you are in your guessing.“ Spoke Wolly—„To-morrow the ax and the sword

Will sing the good Dame's last blessing. But you will be safe from Danish steel By securing the amulet's strength, In passing it through this skin of the eel,

That measures three ell's in length. Unchain me now and chain in the bound—

They will think I am he and rack him—I must see that the skin is rightly bound,

Neither must the formula be lacking. Now off with your helmet, corselet, all— Lay bare your neck and your breast— You are sure you told the guard at the wall,

That in pity you brought me the beast? From the cell beyond leads an underground way,

Like the one you showed your master, It gained you the silver spurs that day, This shall save me from great disaster. We are ready now for the magic work, Repeat with me these words:

Aaleskind hangemig — Staalſkalei ſtagemig, Staalſkalei ſtangemig — Aaleskind hangemig. —

(To be continued.)

Lutherdom og Melanchtonisme i den lutherſke Kirke.

Prætorius i „Anneret“.

(Indſendt af Paſt. M. J. Andreassen.)

Lutherdom og Melanchtonisme . . . det betyder Landsretninger, udgaade fra Luther og Melanchton; og naar de ſtilles ved Siden af hinanden, er der med det ſamme antydet, at de ere mere eller mindre forſtellige fra hinanden.

Antagelig tænker man: „Men er det virkelig muligt? Hænger ikke Luther og Melanchtons Billeder ſtadig broderligt ved hinandens Side paa vore Vægge ſom Tegne paa, at de hører ſammen, Luther ſom Foregangsmanden, Melanchton ſom den troſtede Ven og Raadenbroder, der ſom den længelevende ſelvfølgeligen førte Reformationen videre, efter at Luther den 16. Februar 1546 havde luttet ſine Dine!“

Og der er jo ogsaa noget om det, men ogsaa kun noget! Melanchton var Luthers fuldtro Raadenbroder indtil noget efter 1530; og Venſtabet imellem dem holdt og ſtod ogsaa ſin Præve; thi medens Melanchton imellem 1530—40 paa væſentlige Punkter begyndte at ſtille ſig fra Luther, mærkede denne det vel, men det gamle Venſtab holdt hans Haand tilbage og lod ham optage det næſte i beſte Mening, ſigeſom ogsaa deſs Venſtab, deſs Reſpekt for Luther nøbte Melanchton til Forſigtighed.

Men da Luther var død, og den uſlyttelige Krig med Kejſeren var endt med Tilfangetagelſen af Keiſerſt Johann Frederik og Landgreve Philipps, da den evangeliske Sag ſtod paa Spil, og alle Lutheranereſ Dine var rettede paa Melanchton ſom den, der ſom Enhedsmarken og Luthers nærmefte Arvefølger ſkulde føre den lutherſke Sagen frem, da lod Melanchton ſagen falde! Da nu ingen anden hventen kunde eller vilde tage den op, tvang Koen en anden Mand frem i Forgrunden, en ganſte ung Mand, oven i Købet en Udlænding, der med Italienerens Udfuldhed kaldte Lutheranerne til Samling og mandede dem op. Der blev tſhæst ad ham, og der blev truet ad ham, men han vedblev at falde, indtil det lutherſke Folk vaagnebde. Nu ſigger Matthias Flacius i ſin Grav ſom en forfærdet Mand — han kaldte me, hvad han paafod, at han aldrig havde ment; og kun ſaa ſædſede Tid til hans Fortællinger; den Tid's Mand var jo ſtridbare og paafærdige; den blotte Anelſe om et Kæteri var nok til at ſprænge ſaavel Vloebet ſom det hærfærdigſte Venſtab's Baand — og aldrig ſaar hans Minde vel den Gæſtſprejning, der tilkommer ham ſom den af vor Kirke i flere Hænder ſaa højt fortjente Mand.

Aldrig tilgav de ſtrange Lutheranere Melanchton hans Efterfølgende og Indbrømmelſer overfor Keiſeren i den kritiſke Tid, og da dertil kom, at det vidtes, at Melanchton paa viſe Punkter ikke var paalidelig lutherſk, og fremdeles hans Stole gik videre end han og mere eller mindre ſkult ikke blot hælbede over ad Calvinismen til, men f. Eks. i Raadverſen og i Aften om Kriſti Perſon var fuldbloeds Calviniſt, var der Sprængſtof nok tilſtebde; og da ſaa Ekſpofitionen ſtele, opſtod der en Strid, ſom rhyſede den lutherſke Kirke i ſin Grundvold. Ubarmhertigt blev Krigen ført fra begge Sider, thi det gjaldt for begge Retninger's Vedkomende om: at bære eller ikke bære. Opſættende virkede det at læſe hos paalidelige Mænd ſom Schmid, Galinich og Wilmar om alt det gennemførte Hæteri og Uanfærdighed, ſom den Melanchtoniſte Stoles Mand — jeg tilføjer til Melanchtons Væ — efter deres Aarers Død beſtejnte ſig af for at udbryde Lutheranen. Da Krigen endelig var endt, havde Lutherdommen vel fejret, men det blev ikke en fuldtandig Sejr; enſte Landskirker var tabte for Lutheranen, f. Eks. Churphals — et Ord fra Melanchton kunde i hvente Djeblift have reddet dette hans Hæderland for den lutherſke Kirke; men Ordet fra ham beſeglede Abſtillelſen, — andre Landskirker ſtod valſende og blev i Tidens Løb mere og mere gennembrængte af Calvinismen.

Ogsaa herhjemme blev der arbejdet af Melanchtonianerne (Niels Hemmingsſon, Olſac o. ſ.), om ærligt eller værligt ſabner vi Kundſkab til at afgøre; men i hvert Fald havde de god Fremgang, indtil Frederik den Anden ſted ind og bevarede Danmark og Norge for den lutherſke Kirke.

Men det var jo den Gang! Og deſs ved Concordiebogens Indførelſe og deſs ved Kongemagten's Indgriben i Danmark og Norge maa jo Melanchtonismens Saga i den lutherſke Kirke være endt, og den findes der ſlet ikke mere! Se, ſaadan tænker man, og dog findes Melanchtonismen ogsaa i vore Dage, og det ſaalebes, at jeg tror, at jeg med fuld Ret kan ſige, at det meget ofte ikke er Luther, men Melanchton, der er den ordførende i den lutherſke Kirke, — men om ogsaa herhjemme? det vil jeg hælſt overlade andre at afgøre!

De onſter Deſis eller i al Fald noget til Støtte for min Paafand? De ſal ſaa det.

Naar den lutherſke Kirke i Overensſtemmeſe med den hellige Skrift (ſe Skriftbeviſet i Concordiebogen under Concordieformlens Artikel 2, grundig Fortælling. Concordiebogen er overſat paa Norſt af Caspari og Viſle Johnſon, Chriſtiania 1881-82) lærer i Luthers lille Katekiſmus: „Jeg tror, at jeg ikke af egen Fornuft eller Kraft kan tro paa Jesus Kriſtus, min Herre, eller komme til ham“, og fremdeles i ſamme Katekiſmus, at Guds Rige kommer til os, naar den himmeliſte Fader giver os ſin Hellig Aand, ſaa vi ved hans Raader tror hans hellige Ord; naar fremdeles Kirken lærer os i Augsburgerbekendſſen Art. 20: „Uden bin den Gudsdomsmagt er i os ſlet ingen Kraft; alt i os forberet er“; naar fremdeles de lutherſke Fædre i Concordieformlens i fuld Overensſtemmeſe med diſe Bekendſſen og med Luthers egne Ord lærer, at det uigenſkjete Menneſtes Hjerte er ſom en haard Sten, ſom en uhyvellet Stof, et vilbt, uſtørligt Dy, en Saltſtøtte og ſom Loths Huſtru, at en ſiden dunkel Gniſt af den Gtendefſe, at der er en Gud til, og af Lovens Lære er bleven tilbage, men ikke den mindſte Gniſt af aandelige Kræfter, ved hvilken det af ſig ſælve ſkulde kunne bære ſig til Guds Raade eller modtage den tilbude Raade eller for og af ſig ſelv gøre ſig ſtillet til den og med egne Kræfter formaar at hjælpe, gøre eller virke noget til ſin Omvendelſe, men dertilmod er bød til det gode, fiendſk og genſtridig mod Gud — ſaa har vi her Lutheranen med deſs Lære om Synnerens grundlæggende Forberedſe, ved hvilken Lære der bliver gjort Uſtor af Synedſkaldet, men hvorved ogsaa Gud ſaar hele Væren for vor Freſe, idet Guds Kærlighed i vor Herre Kriſtus viſer ſig i ſin fulde Hærlighed, og der bliver Plads for Guds Værns evige Forudſæmmelſe og Udbælgelſe ſaa vel ſom for Guds Freſelſe med Gennſin til alle, for Daabens Gennfødelſe, Hønnelſe og Nyttelſe, for alt af Raader og ved Raade uafſelbælig, ſigeſom ogsaa førſt her Kriſti Korſes Dø for os kan blive ſet ſom abſolut nødvendigt haade til Forløsning og Forſoning ſom ogsaa ſaa den Væ, der tilkommer den.

Men ſom vore lutherſke Fædre troede, ſaalebes tros der ikke alle Væne indenfor den lutherſke Kirke! Ofte tror man lige modſat, at paa Bunden af det uigenſkjete Menneſtetherte ligger — trods Forberedſen — noget, der er virkelig godt for Gud, et rent Gudsbilbede, en god Vilſe — man talde det, hvad man vil — omend bundet, hærfærdigt og trykſt af Synen; det gode „Jeg“ ſal ikke være bød til det gode, men fun halvbød; gør den Hellig Aand Begyndelſen og falder Synneren ved Evangeliet og tilhøder os ſin Raade, ſaa kan den gode Vilſe ſtraks rejſe ſig og med ſine egne naturlige Kræfter komme Gud i Møde og virke ſaand i ſaand med Raaden, ſom den bereder ſig til — en Tro og Lære, hvorved Synedſkaldet's Uforudviſes, og hvorved Menneſket ſaar en Del af Væren for ſin Freſe, hvor ſlet ikke alt er af Raade, hvor der ingen Plads bliver for Skriftens Lære om Guds Værns evige Udbælgelſe, men alene for Guds Freſelſe's Almindelighed, hvor der ikke maa tales om Gennfødelſe og Fornæbde, og hvor vor Herres Kriſti Forſoningsdød — til Forſoning for baade Gud og Menneſker — mer eller mindre træder tilbage, om ikke helt forſvinder, ſaa fun Forløsningens beredtes ſom en Død til Forløsning for det gode Jeg!

Stulde De nu have hørt noget ſaadant fra en Prædikeſtol enten lige frem, eller De har mærket det ſom Underſtrømmen i Prædiken og farvende Prædiken, ſaa er det ikke Lutheraner's Roſt, De der har hørt, men Melanchton's, vel at mærke ikke ham fra 1530, men fra ſenere hen mod det Kæteri, der benævnes Synneri i men, og hvor der berud af nødvendigheden maa fremkomme.

Jorſtaar De nu Jendſtabet mellem Lutheranerne og Melanchtonianerne? Jorſtaar De nu Jendſtabet, der endnu leber overfor vore Fædres Concordieformel? Thi man vil kunne bære over med den og tilgive den alt, kun ikke deſs Lære om Synnerens grundlæggende Forberedſe! Der ſaar nemlig Fædrenes diſte ſtore Befendelſe ſem den troſtede Veileder i Skriften og ſom den paalidelige Jorſtøtter af den lutherſke Kirkes Befendelſeſkriſter; tager man den bort, ſer man i gennem ſine egne Briller eller ſin Tid's og kan lægge noget nær lige det modſatte ind i Kirkeſtolen, end hvad der virkelig ligger deri.

Det er en betændt Sag, at efter Guds Ord er der i Artiklen om Retfærdiggørelſen ikke Plads for noget ſom hælſt fra vor Side uden den Guds Gave: Troen, alſaa Troen alene, ſom det, der retfærdiggør og dermed ogsaa ſaelliggør, herfor af luthert Prædiken, for at forberede Forvirring og Miſforſtaelſe, paſſer vel paa her at holde Troens Frugter ude fra Retfærdiggørelſen og den dermed ſammenhængende Saliggørelſe, hvor meget end vor Kirke ellers indlægger gode Gerninger's Nødvendighed af andre Maarager, f. Eks. ſom Troens uafſelbælig Vidneſbyrd, hvilke Troen ikke kan andet end udføre, fordi den har Guds Aand, der driver til gode Gerninger. Men derſom der nu i Prædiken ikke findes den dybe Tone om Kriſti Død og Blod, ſaa maa det vel være af den Grund, at Herrens ſtore Gerning for os paa Korſet ikke har grebet Prædikanter; og i ſaa Fald vil De have lagt Mærke til en anden Tone klingende gennem Prædiken, nemlig: „Gode Gerninger's nødvendige til Salighed“, men naturligtviſe altid forbundet med Haabet om en naadig Dommer og Raade tilſidſt. Hvad De der har lagt Mærke til, er Ma jo i ſine men's gamle Sane, hentet ud af Melanchtonismens Tøſhu, aabenbarende, hvad Prædikanter — i Mangel af bedre — ſender ſom ſin og andres Trøſt: vort eget! Og da er det ikke Luther, hvis Roſt De har hørt fra Prædikeſtolen, for ſaa vidt hælſer ikke Melanchton — thi han gemte den Sane hen, da det gik op for ham, hvilken Fare der laa i ſin Sætning: men hvad han gemte hen, tog hans Diſcipel Georg Major frem —; hvad De derimod har paa Prædikeſtolen, er en Karſatur, der bruger ſin Sætning, men ikke i den gode Hensigt, hvormed Melanchton udtalte den, nemlig for at indlæppe Nødvendigheden af et hælſt Liv forbundet med Retfærdigheden af Troen.

Selvfølgelig vil de gode Gerninger's Nødvendighed i vilbedende Fortand kun meget ſjældent i vore Dage blive lært med rene og klare Ord, men det behøves heller ikke; manſe, ſom ellers ikke har Vren at høre med, er her meget lydhøre; og en ſaadan Prædiken vil altid blive paakommet, om end ikke af Menighedens, ſaa af Publikum.

(Sluttes.)

Kendelſe i Venezuela-Sagen.

(Fortſat fra Side 1.)

Retten i Kompagni's Hæver, og Aſfalt — Truſten's Følt har arbejdet ſittigt i Waſhington, men lige ſidt ſynes det at have hjulpet.

Præſident Rooſvelt og aſtøbe Udenrigsminiſter ſay indtog en refereret Høbning. Den nu aſtøgede Miniſter Borden foretog, at de Forenebde Stater ſkulde ſende Kriſtillbe til Venezuela; men hventen Præſidenten eller Udenrigsminiſteren viſte Tilſeljelighed dertil.

Hvad Regleringen i Waſhington vil gøre, ved man ikke endnu. Men hventen Præſidenten eller den nye Udenrigsminiſter har nok nogen ſtor Kærlighed til Aſfalt — Truſten, der har flere Synner paa ſin Samvittighed. Intet Strid vil blive taget før efter nøje Underſøgeſſe.

Abonner paa vort Samfund's Blade: „Danſteren“, \$1.50 aarl., udgaar hver Tirsdag og Fredag; „Danſt luthert Kirkeblad“, \$1.00 aarl., udgaar hver Onsdag; „De unge's Blad i Amerika“, 50c aarl., udgaar hver Maaned; „Børnebladet“, 50c aarl., udgaar hver Søndag.

SALMEBØGER. SALMEBØGER.

For at tilfredsſtille de ſom onſker ſærlig fine og elegante Salmebøger har vi faaet indbunden ſpecielt i meget smukke og holdbare Bind et Parti af Salmebøger. De er de mest elegante og fineſte Salmebøger fort paa Lager i Amerika.

Alle diſſe Salmebøger er med rødt under Guldſnit, runde Hjørner, med et Tillæg og begge Tekſtrækker, i ſort Læder undtagen andet er nævnt, og med to Mærkebaand. De, ſom har ſet dem onſker at eje dem, de er ſaa dejlige at man ſtrides til at lægge den gamle til Side og købe en ny.

Navn paatrykkes ikke diſſe fine Salmebøger da det vil vansynde Bindet.

Læs nedenſtaaende Beſkrivelſer og bemærk Priſerne. Opgiv Bogſtav eller Nummer ved Indſendelſen af Beſtillingen.

NR. 113

Nopperet franſt Chagrin højeligt Læderbind. Ordet Salmebog i Guld paa Ryggen, med ſpecielt Hængſel-Forſiring over Ryggen og paa For- og Bagſiden, med 4 ganſte ſmaa Korſ paa begge Sider og en ſin Linie omkring Kanten. — Priſ: \$2.20.

NR. 114

Amerikaſt Sælſind, højeligt Læderbind. Ordet Salmebog paa Ryg og Side i Guld, et ſint Korſ i det nedre Hjørne paa Forſiden i Guld-Forſiring, et lille Korſ i en Roſette paa Ryggen, og et Baand rundt om Bindet. — Priſ: \$2.20.

NR. 116 A

Glat tſt Raalbeſtindsbæder. Ordet Salmebog paa Ryggen og forneben paa Forſiden. Et ſint Korſ med Druer i ſymboſt Forſiring i Guld og blakt i det øverſte Hjørne, en ſin Linie omkring Kanten, højeligt Bind. Priſ: \$2.60.

NR. 116 B

Samme Bind ſom 116a, lidt forſtellig Forſiring. — Priſ: \$2.60.

NR. 117

Denne Salmebog er indbunden efter det almindelige ſenble engeltameritaſke Mønſter „bevinith circut binding“, Overfaldbind, et Baand omkring, læs Ryg. Tærfſt Chagrin. Særbles ſtark og ſolidt indbunden, med Ordet Salmebog i Guld paa Ryggen, forſiret Linie paa Bindet og forret med Læder, ſaa det er højeligt og ſtarkt. — Priſ: \$2.50.

NR. 118

Intet mat tſt højeligt Raalbeſtindsbind. Ordet Salmebog i Guld paa Ryggen og Forſiden, et ſint Korſ med Guld og blakt Forſiring foroven paa Forſiden, en ſin Linie omkring Kanten, og Guld-Forſiring indvendig paa Kanten af Bindet. — Priſ: \$3.25.

Saa har vi endnu Salmebøger, der langt overgaar de ovenfor nævnte. Diſſe vil give den ſtørſte Overraſkelſe, da de hører til ſjældenheder paa Bogbinderkunſtens Omraade. Vi har kun eet Bind af hver Slags, højeligt og polſtret. De er alle med rødt under Guldſnit, runde Hjørner, et Tillæg og begge Tekſtrækker, i en ſin foret Eſke, med Kantforſiring i Guld paa den indvendige Læderkant af Bindet, og med to hvide Silke-Mærkebaand med Kvaster. — De ſælges efter Bogſtav-Nummer.

Kun en kort Beſkrivelſe kan her gives af diſſe elegante Salmebøger.

Salmebog A

I ſint poleret Raalbeſtindsbind, — Kuløren falder i brune Farver, ſpejſ-blant, Kuløren i varierende harmoniſt Smaag og ſin Uſpubſning. Priſ: i højeligt Bind \$3.80; i polſtret Bind \$4.00.

Salmebog B

I ſint poleret franſt „levant“ Raalbeſtindsbind, Kuløren af Læderet falder i mørkegrønne Farver. Priſ: i højeligt Bind \$4.20; i polſtret Bind \$4.40.

Salmebog C

I ſint blødt „undreſed“ Ridſkind, Læderet falder i lſe-grønne Farver, „Vile Green“. — Priſ: i højeligt Bind \$4.00.

Salmebog D

I ſint poleret Raalbeſtindsbind, franſt „levant“ Læder. Kuløren falder i ſpejſblanke brune modulerede Farver. Priſ: i højeligt Bind \$4.80; i polſtret Bind \$5.00.

Salmebog E

I ſint poleret Raalbeſtindsbind, franſt „levant“ Læder. Kuløren falder i ſpejſblanke brune modulerede Farver. Priſ: i højeligt Bind \$4.80; i polſtret Bind \$5.00.

Salmebog F

I ægte fort Chagrin, med Spænde-forſiring og to Guldſtjerner paa For- og Bagſiden. Priſ: i højeligt Bind \$4.00; i polſtret Bind \$4.20.

Salmebog G

I det fineſte ægte fort Chagrin, med ſint Silkeforſat i hvidt. Priſ: i højeligt Bind \$4.40; i polſtret Bind \$4.60.

Salmebog H

I ſort-nopperet ſint Læderbind, Maſſa Sælſind, ſolidt Uſeende og ſtarkt indbunden. Priſ: \$3.80; i polſtret Bind \$4.00.

Salmebog I

I ſint poleret Raalbeſtindsbind, franſt „levant“ Læder. Kuløren falder i ſpejſblanke brune modulerede Farver. Priſ: i højeligt Bind \$4.80; i polſtret Bind \$5.00.

Salmebog J

I det fineſte mørkebrødt Ruſſian Raalbeſtinds, ſpejſblant poleret Læder. Priſ: i højeligt Bind \$4.00; i polſtret Bind \$4.20.

Salmebog K

Samme ſom J, men i fort. Priſ: i højeligt Bind \$4.00; i polſtret Bind \$4.20.

Salmebog L

I mørkebrødt Ruſſian Raalbeſtinds, ſpejſblant poleret Læder. Priſ: i højeligt Bind \$4.00; i polſtret Bind \$4.20.

NR. 129 A

I ſint tſt Maſſoſt, polſtret Bind, med Ordet Salmebog i Guld paa Ryggen og Forſiden, ſamt en ſin Blomſt i blakt Forſiring paa Forſiden og Linier paa Rhønen, en ſin Linie rundt om Kanten. Priſ \$2.80.

NR. 129 B

Den ſamme Bog i ſamme Bind, med mørkebrødt „bart wine color“, Læder, og forſtellig Forſiring. \$2.80.

NR. 131

I nopperet Læderbind, franſt Chagrin, polſtret Bind, Ordet Salmebog i Guld paa Ryg og Side, forghlbt og blakt Forſiring i det øverſte Hjørne paa Forſiden og paa Ryggen. \$2.40.

NR. 132

I ſort-nopperet Læderbind, amerikaniſt Sælſind, polſtret Bind. Ordet Salmebog i Guld paa Rhønen, et lille ſint Korſ paa Forſiden, en bred ſin blakt Forſiring foroven og forneben paa Bagſiden. — Priſ: \$2.40.

NR. 134 A

Intet glat Raalbeſtindsbind, polſtret Bind. Med Ordet Salmebog i Guld paa Ryggen, et ſint lille Korſ i Guld paa Forſiden, ſine Hjørner paa Forſiden med Blind- og Guldtræ. \$2.75.

NR. 134 B

Samme Bind med forſtellig Mønſtre i Blindtræ. — Priſ: \$2.75.

NR. 139 A

Intet perſt Raalbeſtindsbind, polſtret Bind, Ordet Salmebog paa Ryggen og Forſiden, ſamt en ſin ſymboſt Blomſter-Forſiring i det øverſte Hjørne paa Forſiden. Guldforſiring omkring Kanten indvendig paa Bindet, ſom giver det Bindet ſint Uſeende. — Priſ: \$3.50.

NR. 139 B

Samme Bind med lidt forſtelligt Guld og blakt Forſiring. \$3.50.

„wine color“. Priſ: i højeligt Bind \$3.90; i polſtret Bind \$4.10.

Salmebog M

I